Στην Ελλάδα ξεπουλάνε το νερό, στο εξωτερικό κοινωνικοποιείται (Ντίνα Καράτζιου)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 24 Αυγούστου, 2013

Οι υπέρμαχοι της ιδιωτικοποίησης
του νερού προφανώς προσποιούνται ότι δεν βλέπουν και δεν ακούν τι έχει
να επιδείξει στο φλέγον αυτό ζήτημα η διεθνής εμπειρία. **Δεκατέσσερις μεταπτυχιακοί φοιτητές του ΕΜΠ, από το διατμηματικό Πρόγραμμα Μεταπτυχιακών Σπουδών**
«Επιστήμη και Τεχνολογία Υδατικών Πόρων», το υπενθυμίζουν. Μελέτησαν μία
προς μία όλες τις περιπτώσεις ιδιωτικοποιήσεων του νερού παγκοσμίως και
τις παρουσίασαν πρόσφατα σε εργασία με τίτλο «**Υδατικοί πόροι, υποδομές και υπηρεσίες νερού: Ιδιωτικοποίηση ή κοινωνικοποίηση**».

Οι μεταπτυχιακοί φοιτητές αναλύουν τις πολιτικές, οικονομικές
και κοινωνικές παραμέτρους της εμπλοκής των ιδιωτών στη διαχείρισή του
και αναδεικνύουν την ασφυκτική πίεση των διεθνών χρηματοπιστωτικών
ιδρυμάτων και το ρόλο που έπαιξαν για να οδηγηθούν πολλά κράτη στην
ιδιωτική διαχείριση του ύδατος. Από τη Βολιβία, την Ταντζανία και την
Αργεντινή μέχρι τη Γαλλία και τον Καναδά η παραχώρηση του νερού σε
ιδιώτες φέρει σε γενικές γραμμές τα εξής χαρακτηριστικά: «Σκανδαλώδη
περιθώρια κέρδους για τους ιδιώτες, άνιση πρόσβαση στο νερό των χαμηλών
κυρίως εισοδηματικών τάξεων, αύξηση τιμολογίων, αθέτηση υποσχέσεων από
πλευράς εταιρειών για επενδύσεις στο δίκτυο, σκανδαλώδεις όρους
παραχώρησης, αδιαφανείς διαδικασίες στις συμβάσεις, περιβαλλοντικούς
κινδύνους, απολύσεις, απώλεια τεχνογνωσίας», ανέφερε η τοπογράφος
μηχανικός του ΑΠΘ MSc, Ευστρατία Σεπετζή. Επικεφαλής της όλης
προσπάθειας, οι διδάσκοντες Δημήτρης Κουτσογιάννης και Ανδρέας
Ευστρατιάδης.

Η διεθνής εμπειρία εκθέτει τους θιασώτες των ιδιωτικοποιήσεων
υδατικών πόρων, καθώς μετά την «επέλαση» των επενδυτών, η διαχείριση
επιστρέφει στο Δημόσιο, για να διασφαλιστεί το βασικό αυτό αγαθό για
τους πολίτες, όπως προκύπτει από έρευνα του ΕΜΠ.

ΒΟΛΙΒΙΑ

Αυξήσεις-ρεκόρ στις τιμές

Την περίπτωση της Βολιβίας, η οποία «έχει μπει στο ρεκόρ Γκίνες ως η χώρα με τα περισσότερα πραξικοπήματα (193) από την ανεξαρτησία της, το 1825, μέχρι και την αποκατάσταση της δημοκρατίας», μελέτησε και ανέδειξε ο πολιτικός μηχανικός Ιάσων Αποστολόπουλος.

Το 1997 η Παγκόσμια Τράπεζα και η Διεθνής Τράπεζα Ανάπτυξης έθεσαν ως προϋπόθεση για την ανανέωση των δανειακών συμβάσεων την ιδιωτικοποίηση των υποδομών του νερού. Υπογράφονται δύο συμβάσεις παραχώρησης το 1997 για την πρωτεύουσα της χώρας El Alto/La Paz με θυγατρική της γαλλικής Suez. Δύο χρόνια αργότερα ακολουθεί η δεύτερη σύμβαση, που κατακυρώνεται στο μοναδικό πλειοδότη, τη διεθνή κοινοπραξία Aguas de Tunari με επικεφαλής την πολυεθνική Bechtel και αφορά την παραχώρηση των υποδομών ύδρευσης και αποχέτευσης της πόλης Cochabamba με 600.000 πληθυσμό.

Η διασφάλιση των όρων του συμβολαίου της εταιρείας με την κυβέρνηση περνάει μέσα από νόμο και η πρώτη τα παίρνει όλα: κρατικές υποδομές, αποκλειστική χρήση των υδατικών πόρων, κατάργηση όλων των ανεξάρτητων μέσων ύδρευσης και μεταβίβαση των υποδομών τους στην εταιρεία. Μέσα σε ένα μήνα η εταιρεία προχωρεί σε υπέρογκες αυξήσεις καταπατώντας τους όρους του συμβολαίου (35%), οι οποίες κυμάνθηκαν από 60% έως 200% και αφορούσαν ανθρώπους που ζούσαν με 2 δολάρια τη μέρα.

Το επόμενο διάστημα προκαλείται θύελλα κοινωνικών αντιδράσεων με κύριο αίτημα τη λήξη της αποικιοκρατικής σύμβασης και την επανακοινωνικοποίηση του νερού και, ύστερα από τρεις μήνες διαμαρτυριών, η κυβέρνηση ακυρώνει το συμβόλαιο με την Bechtel: «Η ήττα της εταιρείας προκάλεσε τεράστιο αντίκτυπο παγκοσμίως και έμπνευση για ανάλογους αγώνες υπεράσπισης των θεωρούμενων ως κοινωνικών αγαθών. Αποτέλεσε την πιο γνωστή περίπτωση ιδιωτικοποίησης του νερού και προκάλεσε παγκόσμια αύξηση της κοινωνικής επίγνωσης για το τι μπορεί να επιφέρει η ιδιωτικοποίηση στο νερό. Εφερε τις φτωχές κοινότητες των ιθαγενών στο πολιτικό προσκήνιο και κατά κάποιο τρόπο άνοιξε το δρόμο για τον πρώτο Ινδιάνο πρόεδρο στη βολιβιανή ιστορία, τον Εβο Μοράλες», τονίζει ο κ. Αποστολόπουλος.

Η έτερη γαλλική εταιρεία, προκειμένου να μην επαναληφθεί η αποτυχία της Cochabamba, έκανε προσεκτικότερη διαχείριση όσον αφορά τις

αυξήσεις στην πρωτεύουσα της χώρας, χωρίς όμως να τις αποφύγει. Η κυβέρνηση λύει το 2005 το συμβόλαιο με την Aguas de Illimani (Suez), η οποία αντικαθίσταται από τη δημόσια EPSAS. Ενα χρόνο μετά δημιουργεί νέα cooperativa (ανεξάρτητο συνεταιρισμό) με τη συνεργασία της κρατικής εταιρείας.

ΓΑΛΛΙΑ

Καμία επένδυση από τους ιδιώτες

«Παρ' όλο που το Παρίσι αποτέλεσε το διεθνές σύμβολο της Σύμπραξης Δημόσιου-Ιδιωτικού Τομέα (ΣΔΙΤ), καθώς στη Γαλλία από τα μέσα του 19ου αιώνα εφαρμοζόταν αυτή η πρακτική, το 2010 η διαχείριση του νερού περνάει εξ ολοκλήρου στο δημόσιο έλεγχο», αναφέρουν οι Γιώργος Αλεξίου και Παρασκευή Σταμούλη, αγρονόμοι-τοπογράφοι μηχανικοί του ΕΜΠ, που παρουσίασαν την εισήγηση «Επανακοινωνικοποίηση υποδομών νερού, το παράδειγμα του Παρισιού».

Οπως εξηγούν, «μέχρι το 1984 τα συστήματα διαχείρισης νερού του Παρισιού κατείχε ο δήμος, ωστόσο η τιμολόγηση του νερού, από το 1864 ακόμη, πραγματοποιούνταν από ιδιωτική εταιρεία. Το 1984, ο τότε δήμαρχος Ζ. Σιράκ πάει ένα βήμα παραπέρα και υπογράφει συμβόλαιο με τις θυγατρικές Veolia και Suez -δύο γαλλικές εταιρείες που κυριαρχούν παγκοσμίως στον τομέα της διαχείρισης των δικτύων ύδρευσης- για τη συνδιαχείριση της τροφοδοσίας νερού και των υπηρεσιών τιμολόγησης, αλλά και τη συντήρηση του αρδευτικού δικτύου.

»Τρία χρόνια μετά, η παραγωγή νερού και ο μηχανισμός ελέγχου περνούν στα χέρια των δύο προαναφερθεισών εταιρειών και για το σκοπό αυτό ιδρύεται η κεφαλαιουχική εταιρεία SAGEP, στην οποία συμμετέχουν με ποσοστό 70% ο δήμος, με 28% οι δύο εταιρείες, ενώ το 2% κατέχει η δημόσια γαλλική τράπεζα επενδύσεων.

»Με την εκλογή του στο δημαρχιακό θώκο ο Μπ. Ντελανοέ, το 2001, προβάλλει μία τελείως αντίθετη πολιτική αντιμετώπιση όσον αφορά τη διαχείριση του νερού, και για μία επταετία προετοιμάζει το έδαφος για την επαναδημοτικοποίησή του: Επαναδιαπραγματεύεται τα συμβόλαια με τους γαλλικούς κολοσσούς και απαιτεί την πραγματοποίηση μη υλοποιημένων αλλά προγραμματισμένων έργων. Ταυτόχρονα προχωρεί στην εκπόνηση νομικών οικονομοτεχνικών μελετών για την ίδρυση της Eau de Paris, της σημερινής

δηλαδή δημόσιας επιχείρησης ύδρευσης-αποχέτευσης του Παρισιού».

Η μετάβαση όλων των δραστηριοτήτων παραγωγής και διανομής πόσιμου νερού στο δημόσιο φορέα ολοκληρώθηκε το 2010, παρ' όλο που, όπως σημειώνουν οι δύο εισηγητές, «ήταν δύσκολη, ιδιαίτερα στο κομμάτι που αφορούσε την οικονομική διαχείριση και τα συστήματα των πληροφοριών, καθώς υπήρχαν ασαφή ιδιοκτησιακά όρια». Στην πρώτη αποτίμηση, η Eau de Paris ανακοίνωσε ότι συνολικά εξοικονόμησε 35 εκατ. ευρώ κατά τον πρώτο χρόνο σε σχέση με τα αντίστοιχα κόστη συμβολαίου των Veolia και Suez, ενώ τον Ιανούριο του 2011 ανακοινώνει μείωση τιμής 8% και δεσμεύεται ότι η τιμή δεν θα αυξηθεί πάνω από τον πληθωρισμό έως το 2015, παρά τη μείωση εσόδων που συνδέονται με τη μείωση των όγκων κατανάλωσης νερού.

ΤΑΝΖΑΝΙΑ

Από το κακό Δημόσιο στο χειρότερο ιδιώτη

Η Ταντζανία, μία από τις φτωχότερες χώρες του κόσμου, λόγω εξωτερικών πιέσεων υπέκυψε σε διεθνείς χρηματοοικονομικούς όρους και τη δεκαετία του '90 άρχισε να ιδιωτικοποιεί πολλές δημόσιες επιχειρήσεις: «Στην πραγματικότητα, η επανακοινωνικοποίηση του ύδατος στο Νταρ-ες-Σαλάμ ήταν μια κατάσταση προεπιλογής που δημιουργήθηκε από την κατάρρευση μιας ιδιωτικής σύμβασης και όχι μια στρατηγική κίνηση που προγραμματίστηκε από κυρίαρχα πολιτικά όργανα», εξηγεί ο Ιωσήφ Φουντουλάκης, πολιτικός μηχανικός του ΕΜΠ.

«Το σύστημα ύδρευσης και αποχέτευσης του Νταρ-ες-Σαλάμ ήταν σε άθλια κατάσταση όταν η κυβέρνηση της Ταντζανίας αποφάσισε να το ιδιωτικοποιήσει το 2003, υπογράφοντας συμβόλαιο με τη City Water Services (CWS), μια κοινοπραξία των Biwater (Ηνωμ. Βασίλειο) and Gauff (Γερμανία). Αυτή η ιδιωτική κοινοπραξία ενώθηκε αργότερα με την ιδιωτική εταιρεία της Ταντζανίας, Superdoll. Αλλά η ιδιωτική διαχείριση δεν έκανε τίποτα για να βελτιώσει την κατάσταση. Το 2005 δημιουργείται η Dar es Salaam Water and Sewewrage Corporation (DAWASCO), μια ημικρατική επιχείρηση.

»Το ποσοστό διαρροών μειώθηκε σε μεγάλο βαθμό, ενώ υπάρχει αύξηση της διοχέτευσης νερού στα νοικοκυριά, όχι όμως τόσο ικανοποιητική όσο θα έπρεπε, εξαιτίας των έντονων κοινωνικών ανισοτήτων», εξηγεί ο εισηγητής. Οσον αφορά την ποιότητα του νερού, οι ποσότητες που

παράγονται στις εγκαταστάσεις του ποταμού Ruvu και τους κεντρικούς αγωγούς ύδατος ανταποκρίνεται στα πρότυπα του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας.

Ομως τα προβλήματα συσσωρεύονται εξαιτίας της μη πληρωμής από τις δημόσιες υπηρεσίες των λογαριασμών νερού, τα χρήματα των οποίων αποτελούν το 25% των λειτουργικών δαπανών της εταιρείας.

ΚΑΝΑΔΑΣ

Περιβαλλοντική καταστροφή

Το Hamilton, που βρίσκεται νοτιοδυτικά της λίμνης Οντάριο του Καναδά, είναι ένα λιμάνι, άλλοτε κέντρο βιομηχανίας χάλυβα, στο οποίο ενυπάρχει έντονη η κοινωνική αντίθεση μεταξύ εργατικής και εύπορης τάξης, όπως μας εξηγούν οι δύο εισηγήτριες Ελισάβετ Φελώνη και Εφη Μόσχου.

Το 2004 ένας δεκαετής αγώνας ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του νερού τερματίστηκε με μια σημαντική νίκη των πολιτών της πόλης του Hamilton του Καναδά. Τον Σεπτέμβριο του ίδιου έτους, το δημοτικό συμβούλιο ψήφισε την επαναδημοτικοποίηση της λειτουργίας και της συντήρησης του νερού της πόλης, θέτοντας τέλος σε μια εποχή μυστικότητας, δυσλειτουργικού εξοπλισμού, διαρροής λυμάτων και συνεχών αλλαγών στις εταιρείες εργολάβων. Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι ο δήμος επιθυμούσε και πάλι την ανάθεση στον ιδιωτικό τομέα, αλλά λόγω των αντιδράσεων της κοινωνίας, που διεκδίκησαν ένα σαφές κοινωνικό πλαίσιο, οι συμφωνίες δεν ήταν ελκυστικές για τις εταιρείες, που απέσυραν το ενδιαφέρον τους. Η εταιρεία PUMP, που το 1994 ανέλαβε με απ'ευθείας ανάθεση το έργο, τήρησε μόνο του τον όρο για τη μεταφορά της έδρας στο Χάμιλτον.

Οι ίδιες σημειώνουν ότι ο θλιβερός απολογισμός των πεπραγμένων της εταιρείας, που είχε τη μορφή ΣΔΙΤ (συμμετείχε με 30% στο συνταξιοδοτικό πρόγραμμα δασκάλων του Οντάριο) και δεν είχε καμία εμπειρία στην επεξεργασία νερού, καταδεικνύει ότι «κατά κανόνα για τον ιδιώτη βασικός στόχος είναι η μεγιστοποίηση του κέρδους και σε δεύτερη προτεραιότητα ο πολίτης και η ποιότητα της παρεχόμενης υπηρεσίας, ενώ η περιβαλλοντική διάσταση τίθεται τελευταία στην ιεραρχία». Στα συμπεράσματά τους, οι δύο ερευνήτριες σημειώνουν, επίσης, ότι «η

οργανωμένη και ενεργός συμμετοχή των πολιτών αποτελεί προϋπόθεση για τη διαμόρφωση αξιόπιστων φορέων κοινωνικών υπηρεσιών».

ΜΑΛΑΙΣΙΑ

Καθαρό νερό για λίγους

Κατά την περίοδο 2005-2006, το Ομοσπονδιακό Κοινοβούλιο της Μαλαισίας τροποποίησε το Σύνταγμα και ψήφισε δύο διατάξεις που επιτρέπουν μια σαρωτική μεταρρύθμιση του τομέα των υδάτων. Η μεταρρύθμιση του νερού στη Μαλαισία έγινε με στόχο την αντιμετώπιση των συνεπειών της ιδιωτικοποίησης, η οποία, όπως εξηγούν οι εισηγητές Νεφέλη Μπομπότη και Νίκος Μπουντάς, πολιτικοί μηχανικοί ΕΜΠ, «μπορεί να έφερε γρήγορες αναβαθμίσεις των υποδομών, αλλά ταυτόχρονα δημιούργησε επανειλημμένες αυξήσεις τιμολογίων, μυστικότητα ως προς τις συμβάσεις, αυξανόμενο χρέος, αλλά και έλλειψη κεντρικού σχεδιασμού, που είχε αποτέλεσμα το διαφορετικό βαθμό ποιότητας και τις διαφορετικές χρεώσεις ανά πολιτεία».

Η Μαλαισία είναι Ομοσπονδιακή Συνταγματική Μοναρχία με 13 πολιτείες και 3 ομοσπονδιακές επικράτειες. Εχει μέσο ετήσιο ρυθμό ανάπτυξης πάνω από 5%. Οπως αναφέρουν, «πριν από τη μεταρρύθμιση προηγήθηκαν μεγάλες και ανοιχτές διαβουλεύσεις», κάτι που στην Ελλάδα δεν έγινε.

«Το μεταρρυθμιστικό μοντέλο που προωθήθηκε φιλοδοξούσε να ενοποιήσει τις υπηρεσίες υδάτων και αποχέτευσης». Οπως εξηγούν οι δύο πολιτικοί μηχανικοί, «η ομοσπονδιακή κυβέρνηση προχώρησε στην ανάπτυξη μιας ολιστικής πολιτικής νερού της χώρας». Η διαχείριση της λεκάνης απορροής περνάει στον έλεγχο των κρατιδίων, ενώ ιδρύεται Εθνικό Συμβούλιο Υδατικών Πόρων (NWRC), που τελεί υπό την προεδρία του πρωθυπουργού. Το υπουργείο Οικονομικών, μέσω της Εταιρείας Διαχείρισης Υποδομών (PAAB), κατέχει και διαχειρίζεται τις υποδομές νερού των κρατιδίων και εξασφαλίζει χρηματοδότητη.

Η φθηνή χρηματοδότηση μετατράπηκε όμως σε οικονομικά κέρδη για την PAAB, η οποία δεν ήταν απομονωμένη από τις πιέσεις της κυβέρνησης, καθώς η αδιαφάνεια στις προσφορές είναι καθεστώς, αφού το 72% των συμβάσεων έγιναν με απ' ευθείας ανάθεση.

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

Απανωτές αυξήσεις

Στη χώρα που μέχρι πριν από μερικά χρόνια αποτελούσε πρότυπο οικονομικής ανάπτυξης, ο χορός των αποκρατικοποιήσεων ξεκίνησε στα 1989 από τον τότε πρόεδρο της Αργεντινής, Κάρλος Μένεμ. Το νερό, πάντως, παρόλο που από τον Φλεβάρη του 1991 μέχρι τον Γενάρη του 1993 η τιμή του αυξήθηκε κατά 51%, παρέμενε σε δημόσια χέρια. «Αυτές οι αυξήσεις βοήθησαν ώστε, όταν μερικούς μήνες αργότερα ιδιωτικοποιήθηκε το νερό στην πόλη του Μπουένος Αϊρες, οι αντιδράσεις να είναι τουλάχιστον υποτονικές. Στην εταιρεία AASA, θυγατρική της Suez, πέρασαν οι υπηρεσίες ύδρευσης και αποχέτευσης της πόλης για τα επόμενα 30 χρόνια. Αυτή η συμφωνία είχε πολλά προβλήματα, καθώς η εταιρεία δεν μπόρεσε να καλύψει τους στόχους και τις υποχρεώσεις των συμφωνημένων. Μόνο στις αυξήσεις της τιμής του νερού ήταν συνεπής».

Οπως αναφέρουν οι εισηγητές Σταμάτης Μπατέλης και Γιάννης Δημάκος, ο στόχος για την παροχή νερού ήταν να αυξηθεί η κάλυψη από το 70% σε 88% το 2002, αλλά η κάλυψη έφθασε έως το 79%. Το ίδιο συνέβη και με την αποχέτευση. Από το 58% που ήταν μέχρι το 2002, η στόχευση ήταν να ανέλθει στο 74% αλλά δεν ξεπέρασε το 63%. Οσο δε για τα λύματα των αποχετευτικών δικτύων, μόνο το 7% δέχονταν επεξεργασία. Τα υπόλοιπα χύνονταν στον ποταμό Rio del Plata. Το 2002, μετά την πτώχευση, δρομολογήθηκαν οι εξελίξεις για την επανεθνικοποίηση της εταιρείας. Η AASA έκανε έκκληση προς το Διεθνές Κέντρο της Παγκόσμιας Τράπεζας για την επίλυση Επενδυτικών Διαφορών. Απευθύνθηκαν στο ΔΝΤ ώστε να πιέσει την Αργεντινή για την επίλυση του θέματος προς όφελος της AASA.

Το νερό στην πόλη του Μπουένος Αϊρες μπήκε τελικά και πάλι σε δημόσιο αυλάκι το 2006, με τη δημιουργία της Aysa, η οποία το 2010 παρουσίασε απώλειες. Ωστόσο, η εταιρεία εφαρμόζει ανθρωποκεντρική στρατηγική, με μεγαλύτερα ποσοστά συνδέσεων.

Το μοντέλο Φρίντμαν στη Χιλή του Πινοσέτ

«Η μαζική ακύρωση των

ιδιωτικών επενδύσεων σε υποδομές νερού διεθνώς (πλην της Κίνας), λόγω κοινωνικών αντιδράσεων, αποτελεί ήττα του νεοφιλελεύθερου μοντέλου;» αναρωτιέται ο οικονομολόγος Γιώργος Καρακατσάνης, υποψήφιος διδάκτωρ ΕΜΠ, της σχολής Πολιτικών Μηχανικών.

Δυστυχώς όχι, απαντά ο ίδιος, γιατί «η αποτυχία διδάσκει και βασική επιδίωξη των ιδιωτικών εταιρειών είναι πλέον ο έλεγχος σε πιο θεμελιώδες επίπεδο, καθώς υπάρχει ανασύνταξη δυνάμεων για τον έλεγχο των πόρων και όχι μόνο των υποδομών».

Εξηγεί ότι με την κλιμακούμενη μεταφορά των βιομηχανικών δραστηριοτήτων από τη Δύση στην Ανατολή (Κίνα, Ινδία) και το Νότο (Ν. Αμερική, Ν. Αφρική), αυξήθηκε ο πληθυσμός στα αστικά κέντρα των κρατών αυτών, αλλά ταυτόχρονα μειώθηκε το αναμενόμενο μέσο κόστος επένδυσης σε δίκτυα ύδρευσης και αποχέτευσης (οικονομίες κλίμακας).

«Οι ιδιωτικές εταιρείες νερού επένδυσαν μόνο στις περιοχές μεσαίων και υψηλών στρωμάτων αποκλείοντας πρακτικά το φτωχότερο 20% του πληθυσμού που διέμενε στα περίχωρα. Αναπτύχθηκαν έτσι "υδρομαφίες" που προκαλούσαν φθορές στα δίκτυα, αναλαμβάνοντας την άτυπη παροχή ύδρευσης και υγιεινής στους φτωχούς».

Ο κ. Καρακατσάνης αναφέρει ότι «μέσα από τις ροές του διεθνούς εμπορίου το 16% της διεθνούς χρήσης νερού πρακτικά προορίζεται για εξαγωγές.

Ταυτόχρονα, η παραγωγή υψηλών προστιθέμενων εξαγωγικών αξιών κινητοποιεί προς τον έλεγχο (ιδιωτικοποίηση) της πηγής του νερού και όχι μόνο των υποδομών του». Αναφέρει ως παράδειγμα το μοντέλο ιδιωτικοποίησης του νερού στη Χιλή, όπου ο κώδικας του νερού του 1981 του Πινοσέτ (εμπνεύσεως Μίλτον Φρίντμαν) αποτελούσε ένα μοντέλο πλήρους κατακερματισμού των υδατικών πόρων σε εμπορικά δικαιώματα.

«Το μοντέλο της Χιλής συνίσταται στη μεγιστοποίηση της εξαγωγικών αξιών του μετάλλου, εις βάρος της μεγιστοποίησης της διασποράς του κοινωνικού οφέλους. Υπήρξε μαζική αγορά δικαιωμάτων φυσικών αποθεμάτων νερού των Ανδεων από τις εταιρείες εξόρυξης που δραστηριοποιούνται στην έρημο Atacama». Και προσθέτει:

«Τα δικαιώματα νερού των γηγενών αγροτών πωλήθηκαν σε εξευτελιστικές τιμές, ενώ σημειώθηκε ρύπανση των βόρειων ταμιευτήρων (ποταμός Loa) και σταδιακή ρύπανση του ποταμού Majpo ο οποίος

τροφοδοτούσε το Σαντιάγο με φυσικά αποθέματα. Αποτέλεσμα ήταν να δημιουργηθεί ένα πλαίσιο με φθηνά αποθέματα νερού για εξόρυξη και υψηλού κόστους αφαλάτωση για την κάλυψη των ελλειμμάτων για ύδρευση».

ΣΧΕΤΙΚΟ:

"Υδατικοί πόροι, υποδομές και υπηρεσίες νερού: Ιδιωτικοποίηση ή κοινωνικοποίηση;"

Επιστημονική εκδήλωση μεταπτυχιακών φοιτητών του μαθήματος "Διαχείριση Υδατικών Πόρων",

Συντονιστές: Δημήτρης Κουτσογιάννης & Ανδρέας Ευστρατιάδης (διδάσκοντες)

Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο

Διατμηματικό Πρόγραμμα Μεταπτυχιακών Σπουδών: Επιστήμη και Τεχνολογία Υδατικών Πόρων

Με τη διοικητική υποστήριξη της Σχολής Πολιτικών Μηχανικών

· Γ Καρακατσάνης: Ιδιωτικοποίηση πόρων, υποδομών & υπηρεσιών νερού: Επιδράσεις στην κοινωνική ευημερία

· Ι. Αποστολόπουλος: Ηχηρές περιπτώσεις ιδιωτικοποίησης: Η περίπτωση της Βολιβίας

· Γ. Αλεξίου & Π. Σταμούλη: Επανακοινωνικοποίηση υποδομών νερού: Το παράδειγμα του Παρισιού

· Ι. Φουντουλάκης: Το παράδειγμα του Νταρ Ες Σαλάμ, Τανζανία

· Σ. Μπατέλης & Γ. Δημάκος: Ιδιωτικοποίηση και επανακοινωνικοποίηση του νερού στην Αργεντινή

· Ε. Φελώνη & Ε. Μόσχου: Ένα αισιόδοξο πείραμα επανακοινωνικοποίησης: Hamilton, Καναδάς

· Ν Μπουντάς & Ν. Μπομπότη: Μαλαισία: Συνταγματική αναθεώρηση για κρατική

διαχείριση σε εθνική κλίμακα

· Δ. Μπουζιώτας & Π. Δήμας: Ιδιωτικοποιώντας τα υδροηλεκτρικά έργα

· Ε. Σεπετζή: Επανακοινωνικοποίηση του νερού. Έχει μέλλον;

Επιπλέον υλικό:

· Λ. Ζέικος: Η αγορά νερού της Αυστραλίας (υστερόγραφο, 2013-07-18)

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ με τις παρουσιασεις: https://itia.ntua.gr/en/docinfo/1367/

(Πηγή: enet.gr)